

ikke. Den, der flytter, paa Grund af at han ikke har kunnet finde Lejlighed i en Kommune, men kan opnaa en saadan i en anden Kommune, maa naturligvis følge de almindelige Regler med Hensyn til Skattepligt, Forsørgelsespligt o. s. v. Noget helt andet er, naar en Person henvender sig til en Kommunalbestyrelse og erklærer, at det er ham umuligt at skaffe sig en Bopæl, og Kommunalbestyrelsen da, maaske paa Grund af at den ejer Ejendomme i en anden Kommune, hvor den har Rum til Disposition, anbringer den paagældende dér: da er det vel rimeligt, da dette jo maa antages at være en rent midlertidig Foranstaltning, at den paagældende Person i offentligretlig Henseende i alt Fald i et vist Omfang stadig betragtes som hjemmehørende i den Kommune, efter hvis Dispositioner han har faaet Bopæl paa det paagældende Sted.

Hvad det af det ærede 17de tingvalgte Medlem (Trier) stillede Ændringsforslag angaar, maa jeg sige, at dette Forslag var mig i dets oprindelige Form fuldkommen uforstaaeligt; og det omtrykte Blad har jeg først for et Øjeblik siden faaet Lejlighed til at gennemse. Jeg maa dog med Hensyn til Forslagets Indhold udtale, at jeg vel klart forstaar Hensigten med Forslaget, men jeg mener ikke, det i formel Henseende er saaledes affattet, at det vil være muligt at tiltræde det, ligesom jeg ogsaa skønner, at der gennem dets Vedtagelse vil kunne tilvejebringes en Mestbegunstigelsestilstand for saadanne Forretningslokaler, til hvilke der er knyttet Butik, en Mestbegunstigelsestilstand, som det formentlig dog ikke er den ærede Forslagsstillers Mening at søge opnaaet for disse Lokaler. Jeg forstaar endvidere ikke, hvorfor den ærede Forslagsstiller her skelner mellem Ejere, som har ejet deres Ejendomme før 9. Juni 1916, og Ejere, som har erhvervet deres Ejendomme efter denne Dato. Den ærede Forslagsstiller siger, at de nye Ejere — dermed menes vel dem, der er kommet i Besiddelse af deres Ejendomme efter 9. Juni 1916 — bør ikke støttes af det offentlige i deres Dispositioner. Jeg skønner ikke ganske Rimeligheden af den Bemærkning. Det forekommer mig, at Omsætningen af Ejendomme kan være foregaaet paa lige saa legitim Maade efter 9. Juni 1916 som før, og at der ikke er nogen som helst Grund til at skabe en Særret for de paagældende Forretningslokaler, som beror paa, om Ejeren er kommet i Besiddelse af Ejendommen før eller efter nævnte Dato. Somsagt, jeg forstaar meget vel den Hensigt, den ærede Forslagsstiller har med sit Forslag, men jeg

maa finde, [at det baade af formelle og af de reelle Grunde, jeg her har nævnt, ikke bør vedtages, og jeg maa derfor fraraade det høje Tings Medlemmer at stemme for det.

Steincke: Det forekommer mig, at det Spørgsmaal, som det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen), mit Partis Ordfører, rejste, i sig selv er af stor Betydning og blev noget misforstaaet af den højtærede Indenrigsminister. Jeg vil derfor gerne tillade mig at sige et Par Ord om den Sag, om ikke for andet saa for at bringe Klarhed over, hvorledes Forholdet i Virkeligheden ligger og efter denne Lov vil komme til at ligge i Praksis. I Øjeblikket er det jo saaledes, at efter den gældende Lovgivning er det kun Landkommunerne, der har nogen Forpligtelse til at skaffe husvilde Lejlighed, og ifølge Fattiglovens § 66 kun i det Tilfælde, at det drejer sig om en husvild Familieforsøger, der er i Stand til at betale den paa Egnen gængse Leje. Saadan er Loven, saadan er Teorien, men i Praksis er det jo blevet saaledes, at Landkommunerne har haft vanskeligere og vanskeligere ved at opfylde denne Forpligtelse, hvorfor Beboere i stigende Grad er flyttet fra Landkommunerne til Købstæderne, navnlig til København eller Frederiksberg, de to store Kommuner, som ikke har nogen juridisk Forpligtelse til at skaffe husvilde Lejlighed, men af Forholdene har været faktisk nødsaget til i videst mulig Udstrækning at skaffe saadanne Lejligheder til Veje. Det var paa den Baggrund, forstod jeg, det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds rettede sit Spørgsmaal, idet han sagde: Det er vel ikke Meningen, naar der her i § 3 staaar: „For saa vidt en Kommune af Hensyn til Boligforholdene er nødt til at skaffe Bolig i en anden Kommune til Personer, der er anmeldt som husvilde til førstnævnte Kommune“, kan det og det ske — at denne Bestemmelse skal indskrænkes til kun at gælde de Tilfælde, hvor *Kommunen* skaffier denne Lejlighed til Veje, thi i saa Fald vil Kommunen jo være direkte opfordret til, selv om vedkommende henvender sig til den som husvild, at sige: Vi kan ikke tage os af Sagen, og derved indirekte tvinge ham til at flytte over til en anden Kommune.

Det, som det ærede Medlem vilde have frem, og som jeg synes er fuldkommen rigtig, er, at det afgørende er her formentlig ikke, om det er Kommunen, der skaffier Lejligheden, men om vedkommende har anmeldt sig til Kommunen som husvild, thi hvis han har anmeldt sig til Kommunen som husvild, bør baade efter Loven for Land-